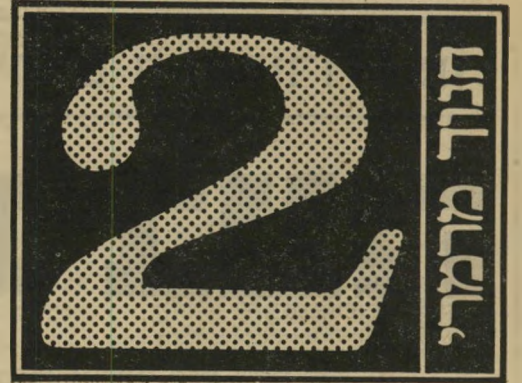

קנה לך רגע היסטורי מתקפל

מי שהולך לקנות ירקות בשוק מחנה-יהודה בירושלים, יודע שבנוסף לירקות הוא מקבל גם, כשירות חינם, את שיחזור הרגע ההיסטורי של בית"ר ירושלים. מעשרות הדוכנים שעליהם עשרות טיפוסים-קאסטות, אפשר לשמוע ולחזור ולשמוע את תיאור מישחק הגמר על גביע המדינה, והגול ההיסטורי שהכניס לממלילאן מבעיטת-בגנה היסטורית אשר כיפרה על הפיספוס ההיסטורי שלו בפנדל, חצי שעה קודם. עד שעוברים מדוכן לדוכן וממלאים את הסל בחצילים לשבת, שומעים את תיאור הגול של שלושים-ארבעים פעם, וכנראה שזוכים גם למיספר כזה של קאתארזיסים ו/או אורגאזמות. זה בעניין כדורגל. ויש מן הסתם קאסטות לענייני נים אחרים. ברגעים אלה הולך בוודאי סוחר ממולה ומוכר לבתי-החולים את הפגישה ההיסטורית של הרופאים עם שרי-הבריאות, על קאסטת, אותה פגישה בה נאלץ השר לנגב את מצחו בממחטה ג' פעמים. בקרוב יוכל ציבור המאושפזים לשמוע את קאסטת-הבריאות במיטותיו, ולחזור ולשמוע עשרות פעמים את תיאורו של כתב שידורי-ישראלי: "הרופאים לוחצים יותר ויותר... שר הבריאות נרגש... עתה הוא מוציא ממחטה מכיסו, ממחטה ורודה כמדומני, והוא מנגב את מצחו... רבותי, איזה רגע, השר מנגב את מצחו! ...". קאסטת של בית"ר שומעים במחנה יהודה, וקאסטות של רופאים ישמעו בבתי-החולים, אבל יש קאסטות שנועדו לכל העם, שהרי אין כמו רגעים היסטוריים לאומיים, בקופסה קומפאקטית ובנרותיך מיטלטל, להעלות רוח העם. ומעשה שהיה כך היה: כותב העמוד ניקלע לאחרונה למילק-באר צנוע במר-

כז מיסחרי ידוע, במטרה לאכול טוסט-גבינה ולשתות משהו. במילק-באר הזה יוצאת מהרמקולים מוסיקה פסטורלית של אווירה כמו בסופר-מארקט, מוסיקה רכה ונוחה לעיכול, עד שלפתע-פתאום נכנס בפייד-אין על הפסנתר ציפצוף של חדשות. החתיכת-טוסט-גבינה שבפיו של כותב העמוד קפצה לקנה במקום לוושט, כי השעה היתה 3.42 וחדשות בשעה כזאת, מבשרות לדעת הכותב התמים, על משהו איום ונורא. ואז אומר קריין-החדשות, והפסנתר עודנו ברקע:

כאן שידורי ישראל, השעה שש, שלום רב במיצע משולב של כוחות האוויר והיבשה של צה"ל שוחררו כל בני-הערובה וצוות המטוס והם נמצאים עתה בדרכם ארצה. ושוב פייד-אאוט, חזרה לפסנתר. הכותב מנצל את ההפוגה ולוקח שלוק מהיר מהמילק-שייק לפני הקטע הבא, שאמנם מייד מגיע.

כאן על המסלול רבה ההתרגשות, בעוד רגעים אחדים אמורים לנחות כאן ההר-קולסים ובהם בני-הערובה.

מישהו נכנס ומבקש גלידה. המוכר אומר שיש בישלוש-יחוצי ויש בחמש-יחוצי, ספיישל. המישהו מבקש בשלוש-יחוצי והמוכר שואל באיזה טעמים

והנה נחת המטוס הראשון והוא מתקרב לרחבת החנייה. ההתרגשות בשיאה.

האיש אומר שוקולד ופיסטאש ועל קולו מאמיל קולה של בת-ערובה שאומרת בהתרגשות לצלילי הפסנתר:

אני לא יודעת איך זה קרה. ישנתי ופתאום התעוררתי ושמעתי יריות ואחר-כך מי-שהו צעק בעברית, "לשכב ולא לזוז".

המוכר אומר שפיסטאש ניגמר, אבל יש בגנה מצויין, ועד ששוב נחזור לאולפן, ממשיך הפסנתר להשמיע אקורדים מרגיעים.

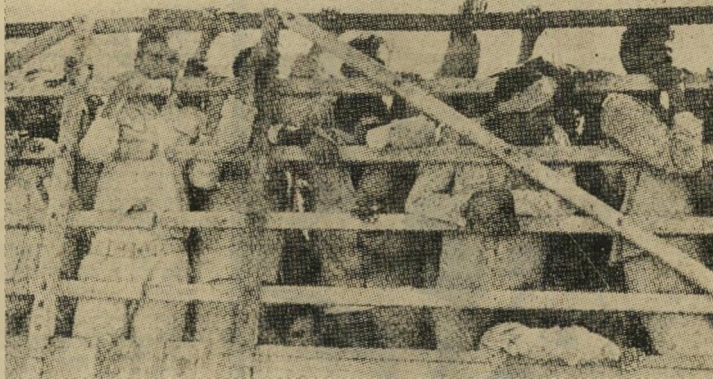
מכיוון שהכותב אינו אוהב קאסטות-ניצחון (גם לא קאסטות-הפסד, למי שיטען שהכותב הוא מאזי-כיסט) ונכנס למילק-באר הזה רק למטרת הרגעת הקיבה, הוא נותן ביש אחרון מהטוסט ומנסה להסתלק לפני הפורענות הבאה. ספר-ניצחון אפשר פשוט לא לקנות, אבל מקאסטת-ניצחון אין מיפלט, אלא בריחה מן המקום, על אף המחיר הבלתי-מבוטל שהושקע במזון. אבל עד שהמוכר עושה חשבון, מוסיף שמונה אחוז, מעגל בראש כלפי מעלה ומצלצל בקופסה הרושמת, מנייך במקצת קולו של הפסנתר מחמת כבודו של הסולן בקטע הבא, שהוא אינו אחר מאשר שרי-הביטחון, הנשמע נרגש ביותר:

בפעולה זו פילח כדור את ליבו הצעיר של אחד מטובי לוחמינו.

הקופה הרושמת, כאמור, צילצלה, הפסנתר פסינתר, איש אחד ביקש פיסטאש ואם אין אז שיהיה מוסטאש, וזוג מאוהב יצא לרקוד ברחבה לצלילי הקטע התיס-טורי. מישהו שאל אם אין במקרה קאסטת של האי-גריין, כי יש שם יופי של קטע.

הכותב קיבל עודף, הקיא טוסט-גבינה עם חתיכות עגבניה, פיסטאש וסירופ שוקולד, והלך הביתה.

מדור זה מציע לפירסומאים זרויים לנצל את עידן הקאסטות-ההיסטוריות לצרכי פירסום ויחסי-ציבור. אפשר גם לתרגם את רעיון הקאסטות-המשחזרות-ההיסטוריה לנייר-עיתון ולעצב מודעות-פירסומת כמו זו שלהלן:

שבויים מצריים
מתערב לתעלה
בדרך צפונה
אל המינלאות

חברת מ'צ'פח למיזים טבצייס
משקית צבורק נגס בסטובי

ביגעיס היסטוריים שותים מ'צ'פח

מה יש שם שאין כאן?

דיים לנסוע באוטובוסים מעורבים, ללמוד בבתי ספר מעורבים ולבקר במקומות ציבוריים מעורבים — אבל דואגים כאן שזה לא יתערבב. ולעומת זאת יש נקודה לטובתנו: השחור רים שלנו הם דווקא בהירים, כך שהבעייה האסתטית לא קיימת בכלל.

בקיצור, הם יכולים להמציא כל מיני תירוצים, יהודי דרום-אפריקה האלה, אבל את האמת אנחנו יודעים. הם לא באים בגלל חוסר-נוחיות. הם לא באים, כי אין להם תודעה ציורנית, ואולי הם חסרי-ערכים או שורשים. סתם יהודים גלותיים. שיתביישו.

השימחה משחררת

הוגה דעות אחד כתב השבוע בעיתון קטע חריף שאפשר לסכם אותו בערך כך: "כמה טוב לי שהנרקומנים מכורים להירואין ומתים מזה. אחרת היו שודדים אותי כדי להשיג כסף להירואין. אני שמח שהם מתים ואני לא מתבייש בזה."

כמו בכל אירוע היסטורי, עולה גם בהקשר המתיתחות בדרום-אפריקה ורודזיה נושא היהודים המקומיים, ושוב נשאלת השאלה הוותיקה: קה: אם כל כך רע שם, והמצב קרוב להתלקחות, מדוע אינם באים לישראל בהמוניהם? על כך עונים כתבים לענייני יהדות דרום-אפריקה שקשה ליהודים לזוותר על החיים הנוחים שיש להם שם.

זה דווקא די מעליב. מה חסר כאן בענייני נוחיות שיש שם? כוח עבודה זול — יש. פועלים שמכיאים אותם כל בוקר באוטובוסים מהשמורות — יש.

עבדים שישנים במפעלים ונוסעים פעם ב-שבועיים לבקר את האשה והילדים — יש. משרתים, חוטבי-עצים ושואבי-מים שמנקים את הבריכה, משקים את מיגרש-הגולף, מג-צים את הליפות-הטנים, מחזיקים את המשק ולנים בסוכה בחצר — יש.

נכון שאין כאן חוקים שאוסרים על הילי-

החרם היהודי

יש חרם ערבי, את זה כולם יודעים. חרם רישמי, שיש לו מישרדים ופקידים ונייר-מיכתבים וכל השאר. יש גם חרם יהודי. יותר פרטיזוני, יותר ספונטני טאני — אבל חרם. או, בהגדרה פחות ספרותית, נסיון להביא לשינוי עמדה מדינית בגלל לחץ כל-כלי — מה שקוראים אצל קוואק "בלאקמיל".

הערבים עושים את זה כבר הרבה שנים והיהודים צועקים שזה לא בסדר וקוראים לכל הממשלות ההומאניות והתרבותיות להילחם בנגע המאוס הזה. אבל כשהצביעה מקסיקו כפי שהצביעה בעצרת האו"ם בעניין הצינורות, החרימו (משורש, חרם) יהודי ארצות-הברית את מקסיקו כארץ תיירות, עד להתנצלות מקסיקאית מתאימה.

אחרי מילחמת יום כיפור פירסמה אגד מודעה ובה נראית מכונית פיזו עטופה בכאפיה ומתחר היה כתוב: "אל תעשירו את מדינות, ערב. הסיד בדלק, סע כאגד, זה טוב לך — זה טוב למדינה." קריאה צנועה לחרם ציבורי שבצידה גם רווח פרטי. עכשיו, מספרים העיתונים, נפל גם המלון האנגרי לי דורציסטר בידי הערבים, "העושים בלונדון ככתוך שלהם". כתוצאה מהחלפת הבעלות החליטה היהדות המקומית (ואולי גם הרישמית) להתחיים את המלון. חרם יהודי הוזה בשיטתו לחרם הערבי.

עכשיו צריך להמשיך ולהחרים רכוש ומפעלים שבבעלות או בשותפות ערבית כלשהי. וכדי לא להתבלבל, כדאי לנהל רשימות ואולי גם, בשביל הסדר הטוב, להחזיק מישרדים ונייר מיכתבים וכו'. יש רק להיזהר שגשיא ארה"ב לא יאשר את חוק המיסים נגד חרם כלכלי — דבר שעלול לפגוע בעתיד גם במחרימים היהודים התמימים.